

Γιατρός,

ψυχίατρος, ήρθε να καλογερέψει και πήγαμε να πάρει την ευχή του παππού μας τού παπα Εφραίμ.

Και στον γυρισμό πήραμε ευλογία να προσκυνήσουμε στις σπηλιές τής Αγίας Άννας, εκεί που έζησε ο γέρο Ιωσήφ μέχρι το 1956. Τώρα είμαστε στο 1984, Τρίτη των Μυροφόρων, τής Διακινήσεως.

Πήγαινα μπροστά. Μόνο η κάσσα από το έμπα όρθια. Στα δεξιά γκρεμός, χάος κάτω η θάλασσα.

Αριστερά εκκλησάκι, ένα τζάμι σπασμένο στο παράθυρο. Κυτάζω μέσα και η ευωδία γλυκιά, σαν μέλι σαν κερι, λες και μόλις άναψε το καρβουνάκι.

Δεν λέω τίποτα γιατί ο ψυχίατρος όλα τα ζύγιζε με την λογική. Προχώρησα και τον ακούω να φωνάζει ευωδιάζει, ευωδιάζει, μέσα από το εκκλησάκι έρχεται ευωδία.

Ποιός να ήρθε, κανένας δεν είχε περάσει, τα χορτάρια τα χτυπούσαμε για να σκίσουμε.

Δεν απάντησα και προχώρησα προς τα κελλιά που δεν ακουμπούσαν στον βράχο, για την υγρασία. [\(περισσότερα...\)](#)